

Rotterdam, december 2015

Mijn papa

Gisteren was ik bij mijn vader. Hij woont in een verpleeghuis, hij heeft Alzheimer. Hij woont in een woongroep met 5 anderen. Als ik binnenkom vertelt de verpleegkundige dat mijn vader aan de wandel is. In het gebouw zijn nog 5 andere huisjes die met elkaar worden verbonden door een gang die in een vierkant loopt. Als mijn vader de gang uitloopt dan komt hij uiteindelijk altijd weer bij zijn eigen huisje uit.

Ik loop door de gang op zoek naar mijn vader en ergens halverwege zit hij daar. Hij heeft zijn jas aan, een tas in zijn hand en zit met een vrouw/bewoonster te praten. Van een afstand kijk ik naar mijn vader en zie daar een reiziger zitten. Hij zit op de stoel alsof ieder moment de trein aankomt en hij is klaar om op de trein te stappen. Hij is onderweg en heeft een tas met spullen bij zich, waarvan hij nu al niet meer weet wat hij in zijn tas heeft gestopt. Hij reist, maar hij weet niet waar naartoe. En ook niet hoe. Hij zit daar niet geschoren en zonder zijn tanden in. Ach, "mijn papa" zo oud en zo ver weg van hier en nu. Zich niet meer bewust en tegelijkertijd toch zo krachtig en veelbetekenend voor anderen.

Als hij me ziet dan reageert hij blij. Hij zegt tegen de bewoonster: "dat is mijn dochter" Ik ben altijd blij en opgelucht als mijn vader me nog herkent en weet wie ik ben. Ik vraag of hij met me mee gaat. Ik zie dat hij moe is en eigenlijk geen fut heeft. Toch staat hij op en pakt mijn hand vast. Hand in hand lopen we. Ik voel me dat 5-jarige meisje die trots samen met haar papa loopt. Hij kijkt me aan en ziet mij ook als de 5-jarige en zegt: "hoef je niet naar school vandaag?"

De kracht en de beschermjas van mijn vader is zijn eigen karakter. Een liefdevolle, zorgzame man. Hij benadert mensen in liefde en draagt zorg voor ze, zowel de bewoners als het personeel. Hij is geliefd. Maar vanuit zijn verleden, zijn geschiedenis, neemt hij ook zijn argwaan mee. En ook nu komt de mate waarin mijn vader zich uitgesloten voelt naar voren. Hij zegt: "doe de deur van mijn kamer maar dicht, ze zijn niet te vertrouwen. Ik krijg niet eens een sleutel."

En later: "Nee, niet daar naartoe, dat zijn alleen maar Europeanen. Je weet toch..."

De impact van zijn beleving raakt me. En ik besef dat het hier ook gaat over diversiteit en jezelf wel of niet begrepen voelen. Pas nu zie en besef ik dat mijn vader vaak niet weet wat er van hem wordt verwacht of wat er wordt bedoeld. En dat ik, om die reden het vaak ook niet wist. Ik voel nu pas hoe diep verbonden ik ben met deze man.

Mijn vader wordt door het personeel 'oom Harry' genoemd. En als er aan hem

gevraagd wordt: "Wilt u wat eten oom Harry?", dan zegt hij altijd 'nee'. En ook dat is cultureel bepaald. Je vraagt niet of de ander iets wil eten. Je zet eten op tafel. En dan pak je eten. En eten dat doe je niet alleen, dat doe je samen.